

Kutyák

Kutyák eregetik az ugatást,
mint a halak a buborékot.
Mélykék, pavlovi éjszakák
fölött csillagok, bozsog az égbolt.

„Metszett nyakunkon herezacskók:
steril lombikok nőnek.
Dühünk habja csurog,
csöpög nedve ingereinknek.

Láncos hínár: idegeinken
gyávaság pórása, konc és kolonc.
Tömi a vitrint hány piti-érem!
Nem volt korcsabb sosem a korcs.

Undorodnak az igazabb társak,
csattognak kiverve, habos foggal.
Mi vermelünk nekik nyársat.
Sárga húgy lelkünk a lombikokban.

Bebugyogjuk az éjszakát,
görbe kandúrnak rá a holdat,
s addig hergeljük szegény cicát,
míg Isten könnyei elpotyognak.”

Bugyorog az idült ugatás,
ám Mäcky Messer, a cápa,
jön mint vén parkőr s minden kutyát
fölszúr szemétnek sétabotjára.

